

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Regenslinden : Minder fra den Hundredaarsfest
den 1. Juni 1885.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : P. G. Philipsens Forlag, 1885

Fysiske størrelse | Physical extent:

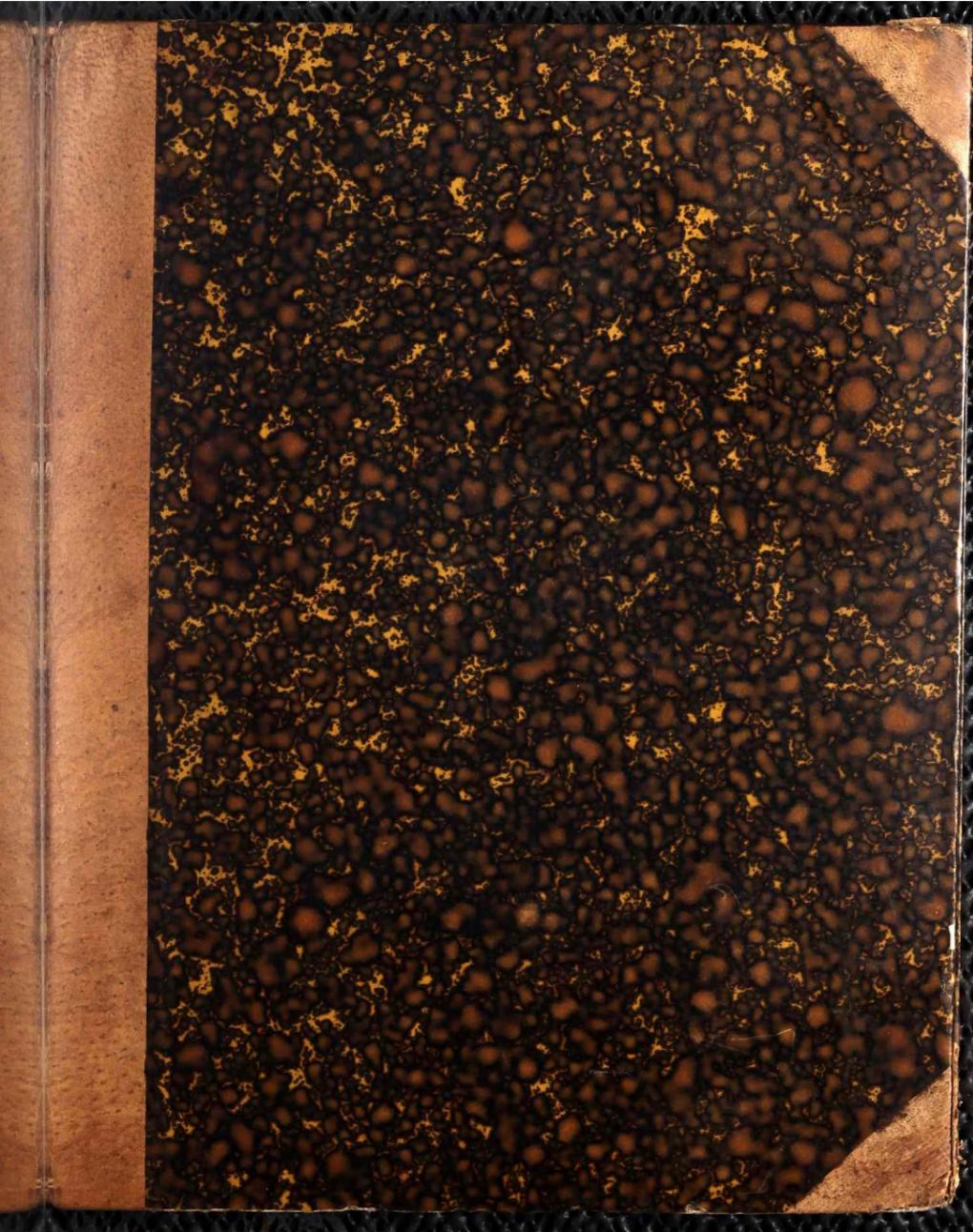
67 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

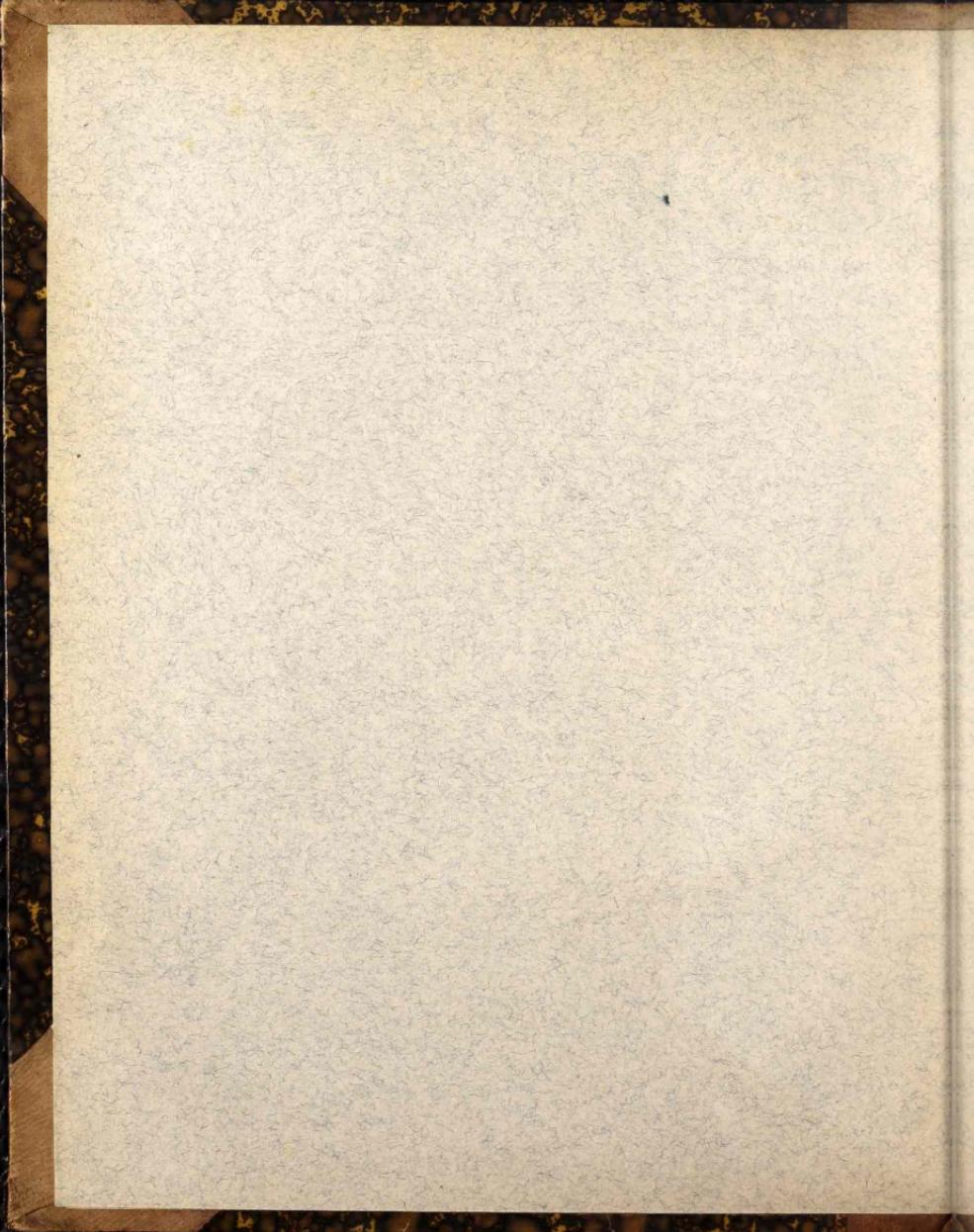
34³-III

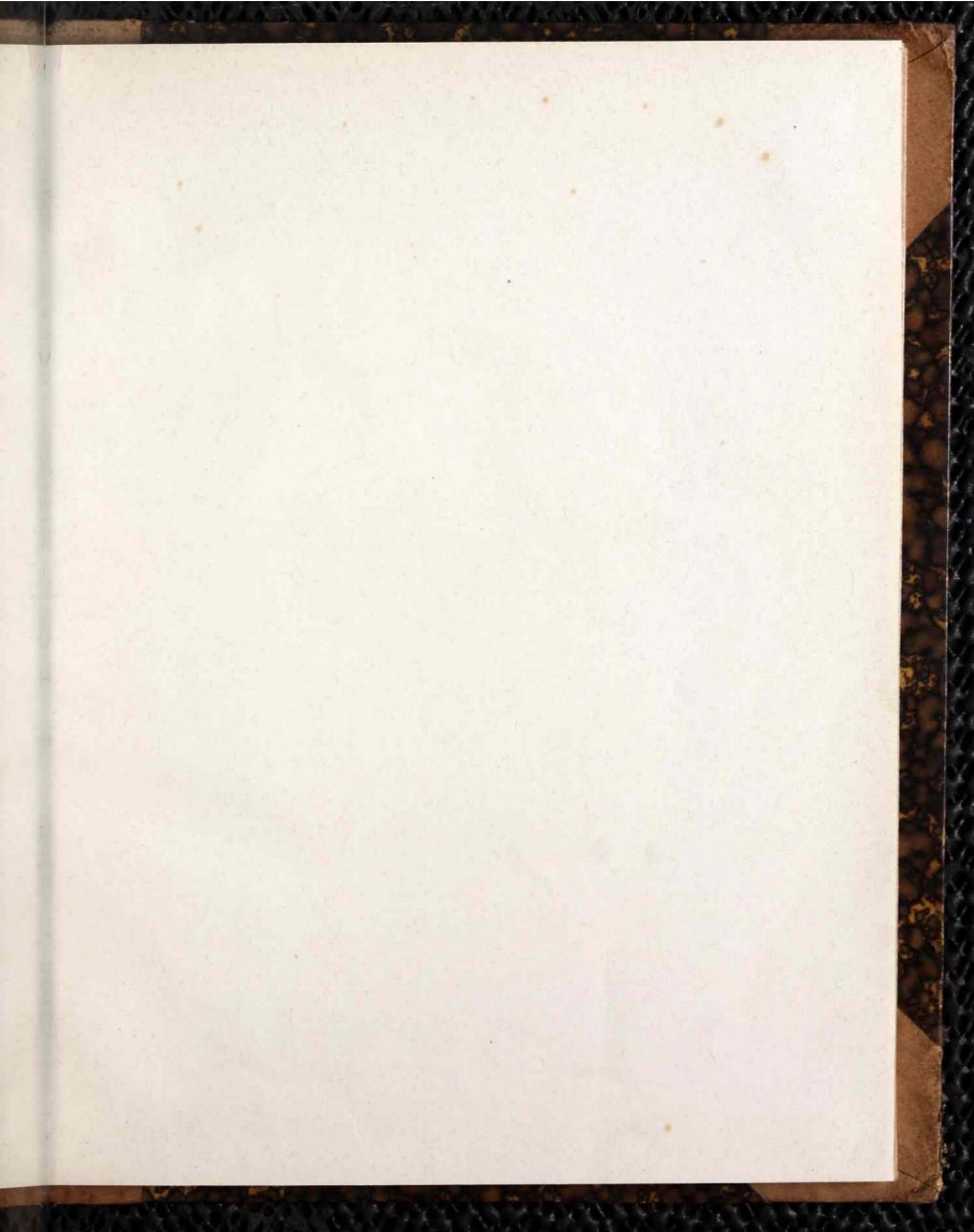

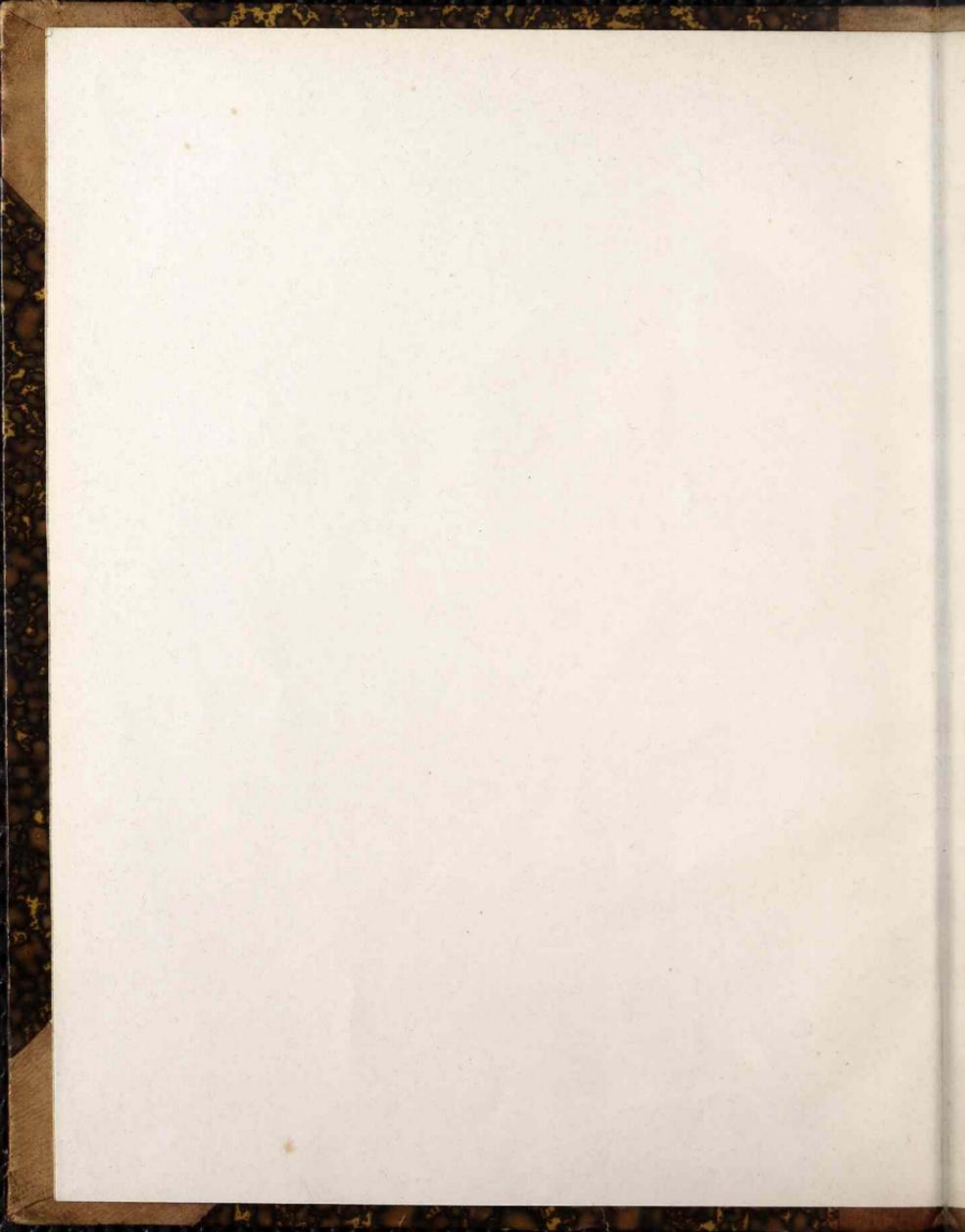
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022040791

Regenslinden.

Minder fra dens

Hundredaarsfest

den 1. Juni 1885.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1885.

Regenslinden.

Minder fra dens

Hundrededaaarsfest

den 1. Juni 1885.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

Trykt hos Nielsen & Sødchæ.

1885.

Den 12te Maj 1785 plantede daværende Regensprovst A. C. Hviid midt i Regensgaarden et ungt, slækt Lindetræ, — en Gærning, der paa skønneste Maade karakteriserer Hviids elskværdige og humane Sind, og som skulde forvandle Regensen fra en kaserneagtig Fattiggaard til et venligt og hyggeligt Hjem for de unge Studenter. Thi med det foraarsfriske Lindeløvs Indtog begyndte en lysere og humanere Epoke i Regensens Historie. Allumerne blev fra Ligbærere akademiske Borgere; Boligerne blev menneskeligere; de skæmmende Jernstänger for vinduerne borttages, og Regensianernes Blitk ud ad og ind ad blev friere og selvstændigere.

Linden vogede op til et smukt Træ, der af alle Gaards Sønner omfattedes med den inderligste Kærlighed; — man vidste alle, hvad man skyldte det. Nu var det sammenknyttende Baand ikke længere blot den fælles Træng, det materielle commune naufragium; nej, nu følte enhver sig som Medejer af den samme Rigdom, som Son ved den samme Urne.

Linden voxede til et mægtigt Træ med bredt Skygge-hang. Bladene foldede sig ud og svandt bort, Slægt fulgte Slægt under dens Skygge; men de, der blæstes ud i Verden for alle Vinde, svandt ikke sporløst, de byggede med paa Stammen, de dannede Traditionen.

Svalt og lyft skærmede Linden over retfærdige og uretfærdige, over store og smaa; gav Skygge om Dagen og Hygge om Aftenen, medens ungdommelig Tale og Sang veglede, medens Aandens Kampe fortæs, mildnede og forædledede af den Stemning, som udstraalede fra den og tog os fangen; — medens Hjørter aabnedes og Venstreaber for Livet knyttedes. Aldrig glemmes disse Dage og Aftener af nogen, som har erfaret deres Trylleri, aldrig vil nogen Regensianer glemme dette Træ, „Hjærtet i Regensens Gaard“, og aldrig vil han glemme at takke Hwiid for hans Værk, der mere end noget andet vidner om, at en god, om end tilsyneladende ringe Gærning kan have uanet rige og herlige Følger. Velsignet være hans Minde!

Derfor var det en fælles Træng hos gamle og unge, forhenværende og nuværende Regensianere at fejre dette Træs Hundredaarsjubilæum paa en Maade, som kunde være et værdigt Udtryk for den Kærlighed, vi nærede til det. Da selve Dagen imidlertid var uheldig hertil, fordi Jubilaren da ikke vilde vise sig i den pragtfulde Skikkelse,

som vi netop elste saa højt, og som vi ere saa stolte af, bestemtes det at afholde Festen den 1te Juni.

I den aarle Morgenstund 1te Juni steg to af Regensens flinkeste Gæster op i Lindens Top og fæstede der et vajende Dannebrogsslag.

Driftige Hænder smykkede Mur og Træer med Faner og brogede Vimpler, Vaabenfjolde og Flagrosetter. —

Om Lindens Stamme blev vundet en mægtig Guirlande af Tuja og Laurbær og frikke Blomster, og i Krandens Slyngning sattes et Billed af gamle Hviid, Lindens Fader. —

Trods Himlens truende Graa arbejdede man med travl Glæde, alt skulde være smykket og rede til Middag, naar de „gamle“ kom, og Fødselsdagsbarnets Gratulationsfur begyndte. —

Under Lovet stillede man Borde med hvide Duge og Flaskeledder; man ventede jo mange Gæster, der alle vilde drikke den kære Linds Skaal. Kl. 12 strømmede de da ind gennem Porten, de ventede Gratulanter. — Ikke blot graahærdede Gubber og Mænd, der Aar tilbage havde levet deres rigeste og lykkeligste Ungdomsaar herinde; men ogsaa mange smukke, unge Piger, som fra Fædres og Brødres Fortællinger og opvoxede med de Sange paa Læben, som ere fodte under Linden, havde faaet Kærlighed til den gamle Gaard og gjerne fra vindverne vilde betragte Festen.

De kom, de gamle, „de afdøde“ Regensianere, saa' sig omkring paa de kendte Steder, hilste paa Linden og drak

dens Skaal. De besøgte de Værelser, som i sin Tid havde indesluttet deres Eje og Forhaabninger; de traf gamle Kendinger og Kammerater, sagde Goddag til deres tidligere Karle og Gangfører, gjorde Bekendtskab med de unge, fortalte Historier om sig selv og andre, — og saa usigelig glade ud ved atter at færdes paa Regensen. —

De graa Skyer blev til blødende Byger; man trak sig tilbage til Gange og Værelser og forblev endnu en Times Tid sammen i den fornøjeligste Stemning. Kl. 2 var Vinen drukket og Gratulationen forbi; — Gæsterne gif, men Regnen blev ved at falde i korte Byger. Da Himlen ikke syntes at ville klare sig, og man frygtede Regn hele Dagen, blev der laant Telte fra Krigsministeriet, som blev oprejste i Gaarden omkring Linden.

Kl. 7 samledes efterhaanden alle Deltagerne i Regensgaarden, og efter at man havde smykket sig med Lindelov i Hat og Knaphul, gif Toget med Musik i Spidsen, anført af Geheimekonferensraad Madvig og Professor, Regensprovst Ussing, gjennem Kjøbmagergade til den gamle Frimurerloge i Kronprinsensgade, hvor der holdtes en livlig Seca. Ved denne bragte Prof. Ussing Gæsterne følgende Velkomsthilsen:

Mine Herrer! Vejrligets Ugunst har hindret os i at samles paa den Plads, hvor vi egentlig burde været samlet; men jeg er overbevist om, at der ikke er Nogen i denne Forsamling, der ikke har saa megen Fantasi, at han kan tænke sig siddende under Lindens Krone, og tænke sig, at det ikke er mig, men Linden, der byder ham Velkommen. Velkommen atter, Gamle og Unge, Store og Smaa, I som sidde paa Videnslabens Højsæde, og I som staar ved dens Godskammel med Haab i Hjertet, I som have sunget Lindens Pris i jublende Toner og gjort Regensen kjendt og yndet af Alle, og I der have istemmet disse Sange som et deltagende Kor. Vistnok, figer Linden, er der Mange, jeg savner, først og fremmest Manden med det rige, jævne Lune, Danmarks klassiske Sanger og klare Tænker, Poul Martin Møller, og saa hans Broder, den lifflige Sangfugl, der „under Nattekimlens rolige Skygge opbyggede Frihedens Tempel for den Stammme, der evig skal staa“. De ere gaaede bort, men deres Aaland lever iblandt os som Saften i Studenterstammen. Det gaar med denne Stammme som med mig selv. Hvert Aar fornyes den og celdes for atter at fornyes, men naar min Stammme er sygnet hen, vil Studenterstammen være lige frisk og staae endnu. Skulde Nogen twile derom, da se han sig om i denne Kreds! Tak I Gamle, fordi I kom hid! nu kan jeg se, I ere ikke

visnede, men Unadomsluen brænder endnu i Eder. Og hvis J her i Aften imellem de Unge høre et og andet barnligt Ord, en og anden umoden Tanke, saa ville J ikke kalde det gront, i det Mindste ikke i nogen nedsettende Betydning. J ville ikke dadle den Farve, som er min Stolthed. Nej, jeg haaber at se Eder selv i denne Aften ligesaa friske og grønne, som i de Dage, J altid færdedes under min Skygæ. Velkommen!

Efter endt Maaltid vendte man i glad Stemning tilbage til Regensen, trodsende alle Politivedtægter ved at synde forskjellige Sange, som vakte stort Bifald hos den talrige Tilskuermængde. Ved Ankomsten fandt man Gaarden pragtfuld oplyst med Lys i alle Vinduer Hundreder af orientalske Lamper omkring mellem Lovet, o. s. v. Da Toget syngende drog ind gennem Porten, affyredes tre Kanonskud, og Linden straalede pludsigt i et magisk, grønligt Skær. Uvilkaarlige, jublende Hurraer istemtes for Linden og Regensen. — Da man var kommen i Ro, blev den i Dagens Anledning forfattede Kantate af Jver Iversen affunget. Cand. phil. Bierring udførte Solopartierne meget smukt og med stort Bifald.

Kantate.

Indgangskor.

Mel: Jeg fryser, siger den Lærke graa (Heise).

Naar Solen kysser den blanke Is
paa en sydvendt Tind af et Himmelkjøld,
da fødes Kilder i Tusindvis,
og de voge med Sang til et Fossevæld.

Fronnet Bul
fylles kaad omkuld.

Ned, ned over Brinken i brusende Stævne!
Frem, frem over Sletten, ja, frem paa det Jævne!
Sølvblank mellem Enge, af Digerne avet,
vælsignet af Folket, gaar Floden mod Havet.

Vor Ungdom er som den stride fos,
paa en Soldag født i det høje Blaa;
med Sang i jublende fremad Trods
mod Livets vigende Maal vi gaa.

Løber Storm
mod hver visnet Form.

Frem, frem gennem vinkende Vidunderlande!
Hjem, hjem imod Lykkens de blinkende Strandte!
Gyd ud over Folket hver frugtende Evne
til grønnende Grøde, til Vært paa det Jævne.

Hvis Du i Manddommens Virkestrøm
ejer Hjærtet rent, har dit Hoved klart,
da tak din fjældfødte Ungdomsdrøm:
det er den, der giver din Gærning fart.

Driftløs Dam

gemmer Raadd og Slam.
Men først naar Du voger fra Bulder og Fraade,
bliver dit higende Fremad! til Baade.
Strøm blank mellem Enge, i Brydninger avet,
til Lykke for Landet, i Længsel mod Havet.

Solo.

Mel.: Lærfan (Heland).

Smukke lille Genbo!
Send mig et Godmorgenmil;
und de vævre fingre
snart et stakket Hvil.

Lindens Blomsterjødme,
Solens Guld gor fælles Sag;
hvem kan fidde flittig inde
en Skærsommerdag?

Hvor kan jeg vel tvinge Sindet
til adstædig Læsetaft,
naar jeg sidder trylleblendet
af din Skønhedsmagt?

Smukke lille Genbo!
 Naalen flyver hid og did,
 øgger mig til Kappestrid; —
 lær min vege Vilje
 noget af din jævne Flid!

Lindekor.

Mel.: Saa bister som den vrede Bjørn.

Det skumrer under Lindens Tag,
 det mørknes bag vor rode Mur. —
 Farvel! Du lange Arbejdsdag;
 nu flyver Fuglen fra sit Bur.
 — Løkkende Toner kalde
 den spredte Flok til Dyft og Sang.
 — Vor Moder har Rum for alle
 under sit svale Hang.

Du, Hjærtet i Regensens Gaard,
 et helligt Tempel er dit Hvælv!
 Trods Vinterstorm i Hundred Aar
 Du bliver ung og rank Dig selv.
 Du hvisser os tyft imode:
 „Sindig Vægt gav moden frugt;
 nyt eders Vaardags Grøde,
 da faar I med Tiden Bugt!”

Din Hat har flygget for en Slægt,
 som skrev sit Navn i folkets hu, —
 hvis Lod laa tungt paa Tidens Vægt. —
 Hvem ved, hvad Du beskyrmer nu? —

Dristige fremtidsdrømme,
Længselsuk og glade Haab
i duftende Blomsterfrømme
Du gav deres første Daab.

S o l o .

Mel.: Du schönes Fischermädchen (Schubert).

Det blanke Blad paa Kvist
fløj visnet over Vang; —
Du selv skal Skæbne friste
med Lindens Löv engang.

Du selv skal kraftlos blegne
som Lindens Lovverks Hang;
Du selv skal dødskramt segne
for Livets Löv engang.

Du selv skal modlös mijte
Din Ungdoms Spiretrang;
thi Du skal Skæbne friste
med Lindens Löv engang.

Slutningskor.

Mel.: Der er et Land! Dets Sted er højt mod Norden (Weyse).

Om end Du visnes bort af Vinterkulden, —
Dit Sommerløv gav Ly mod Regn og Vind;
det mindste faldne Blad kan øge Mulden
om Folkets edelbaarne Kongelind.
Student! Du er et Skud af Folkets Kæne,
Du saged Krofter af dets rige Grund;
Din Sønnepligt det bliver tro at verne
dets Frihedstrang, som var din Spirebund.

Der er et Land! Dets Sted er højt mod Norden,
en havombølget, flidfuld Vinterkyst.
Mit Fædreland! En fattig Plet paa Jorden;
i Verdenskoret tølles ej din Røst.
— Vor Slægt har Rod i dine flade Vange,
vor Sjæl er mærket af dit løse Sand,
vort Sprog er Bølgens dæmringsbløde Sange.
— — Vor Mindegrav! Du, vore Kæres Land!

Mit Fædreland! Dit Sted er højt mod Norden,
dog lander Vaarens Sydvind paa din Kyst.
Din Vintergrøde vælder frem af Jorden
og Træet løver sig saa tæt og lyft.
— Vor røde Mur er bredt med Vinløvsranker;
— — — som Taagedis for Sol og Morgenwind
fræm bort med Sang de vintermørke Tanke
og pris Regensens evigunge Lind.

Iver Iversen.

Efter Kantatens Affyngelse bænkede man sig under de
aabne Telte omkring Punischebollerne, og affang Hostrups
gamle Regensvise:

Mel.: Hvis et godt Raad I folge vil.

Nu er det stille; han har os forladt,
Solen, den gamle Urostifter,
Og i den tause, kølige Nat
Vil vi stride til svare Bedrifter.
Borgeren snørker alt, men vi —
Vi gaa paa Perlefiskeri.

For os paa Bordet se vi et Hav,
Bølgerne vildt mod Kysten skummer;
Men i sin dybe, strækende Grav
Mangen kostelig Perle det rummer.
Se hvor de funkle! Bølgen her,
Har laant af dem sit Gyldensær

Bredden er stejl, detgaard vel ej saa nemt,
Frejdig vi dog paa Fangsten drage:
Kækhed og Haab og Lyftighed og Skæmt,
Det er Perler, man iffe hør vrage.
Hassen er tør, og Lysten stærk, —
Det glider nok, det store Værk!

Sej, mine Gutter! nu skal vi tilbunds!

Glasset det er vor Dykkerklokke,
Dermed vi synker i den dybe Puns
Hvor de funklende Perler os løske.
Men vi maa noje passe paa,
At Ingen sofgy blive maa.

Klokkenen, C. Bjerre, rejste sig og sagde: „Mine Herrer, jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg er Dirigent, og at De som følge deraf ere pligtige til at være mig hørlige og lydige, og navnlig at efterkomme følgende formaninger: de unge maa drifke langsomt, for at Glæden kan være desto længere; de gamle skal derimod drifke hurtigt for at blive unge, men dog forinden for Sifferheds Skyld lægge deres Adresse i højre Vestelomme, for at vi kan vide, hvor vi skal bringe Dem hen.“

Derpaa sang man:

Til Linden.

Mel.: Ja, vi elster dette Landet.

Fyse Lind i Blade-Primmel,
Hil Dig, der Du staar,
Svaj og vœn mod Vaarens Himmel,
Rank trods hundred Aar!

Pruude Lind, vor Pragt, vort Mærke,
 Kærnen i vor Gaard,
 Stolte Træ, Du manddomsstærke —
 Hil Dig der Du staar!

Gode Tider om Dig hæged,
 Lykken var Dig blid,
 Sol gav Grøde, Regn Dig kvæged
 Mildt ved Sommertid.
 Fri og frejdig fremkridts flaget
 — Haabets grønne flag —
 Svang Du over Rødstenstaget
 Som den Dag i Dag.

Onde Tider tit Dig hæged,
 Vinterstorm og Kuld,
 Ulltid tappert Du Dig værged,
 Fæsiet dybt i Muld. —
 Ja, hvor haardt end Vindens Vinge
 Bojede din Top,
 Ingentid Du lod Dig twinge,
 Retted rank Dig op.

Lær mig, Lind! i Soldagsglæde
 Frejdig frem at gaa,
 Under Kundskabsregnens Væde
 Frodig Vært at faa!
 Lær mig i de onde Dage
 — Komme hvad der maa —
 Alden Frygt og Klynk og Klage
 Trodsig fast at staa!

Niels Møller.

Efter Sangen talte Klokkeren, Stud. theol. C. Bjerre,
som følger:

Højærede Forsamling! Gamle og unge Lindesønner!

At tale til Dem om Linden er at føre Ugler til Athen,
paa Dansek: at byde Bagerbørn Kringler. Det er orkeslos
Gærtning, men tillige let, thi Bagerbørnene vil næppe smage
paa Kringlerne, og derved hortfalder det Spørgsmaal, om
de er gode eller ikke.

Det er en bekendt Sag, at den Natur, som omgiver
Menneskene, i høj Grad betinger hele deres Udvilting.
Tag en Eskimo, en Dansker, en Italiener og en Neger!
Hvad er Hovedgrunden til den store Forfæl vel andet end
Naturens Indvirkning gennem Alrhundreder. Den paa-
virker dem rent fyss og den paavirker dem aandelig —
den betinger i rent ydre Forstand deres Samkvem, deres
Kommensammen, og den sætter i de Stemninger og Sjæls-
tilstande, der enten lukker eller aabner Mund og Hjerte —
fort sagt: den betinger Menneskenes gænsidige Paavirkning,
Vexelvirkningen. Ja, Vexelvirkning er snart et forældet
Ord, men jeg tror, det er godt — i alt fald i denne
Betydning. Ved Naturen er netop Hovedspørgsmalet, om
den hämmer eller fremmer den antydede Vexelvirkning.

Men Natur og Natur er to Ting. f. Ex. Træ og
Træ er to Ting, ligesom Menneske og Menneske er to
Ting: Der gives Dusinmennesker og der gives Dusintræer;

der gives enestaaende Mennesker og der gives enestaaende Træer. Det enkelte Træ i en stor Skov kan være godt nok i og for sig, men det forsvinder i Mængden, og dets Betydning er intet mod den, det Træ har, der har faaet en særegen vigtig, enestaaende Plads. — Og hvilket Træ kan i den Henseende i mindste Maade ligne ved denne Lind? Sig det, nævn det, hvor er det, hvor har det været — det Træ, der som dette uafbrudt gennem hundreder af Aar har haft væsentlig Betydning for hundreder af et Lands — jeg vil ikke sige: bedste Sonner, men i alt Fald for hundrede unge Mænd, som siden spredtes ud over vort lille Land i mer eller mindre betydningsfulde Gærninger. Har haft Betydning for dem paa den Maade, at det har været en fremmende Naturbetegnelse for deres Verelpaa-virkning og derigennem for deres hele aandelige Udvil-ling. — —

Og hvem af os her vil ikke vidne med om denne Lindens Betydning? Hvem af os her har ikke netop under Linden aabnet sit Hjerte for en Regensbroder, som han maa-fke kun havde kendt i Dage — eller maa-fke længe, men hidtil kun paa den sædvanlige flygtige Maade. — Husser Du den Aften, da Du lige var kommen hjem fra Ferien, og da Du gjorde ham, Du tilfældigvis traf under Linden, til dit Hjærtes fortrolige og fortalte ham om „hende“, fortalte ham om Ord og Blifke, om alt lige til den betagende Lejlighed, da Du kunde have kysset hende saa næmt som dertil, — — ja, hvem troe Dig! maa-fke

gjorde Du det! Nu vil Du næppe sige det, men den Gang sagde Du det, om det da ellers var sket. — — Eller husker Du den Aften, da Du sad i en lille Kreds, som i ivrig Disputation kæmpede, som om det gjaldt Livet, eller rettere: fordi det gjaldt Livet; thi J kæmpede om Livets største og dybeste Haader. J havde nok jere Svar paa rede Haand, men nu skulde de maa ske staa deres første alvorlige Prove. Hvor sit J da ikke mange Ting at tenke paa, som ikke stod omtalt i Lærebøgerne! Og hvor var J ikke ærlige, hvor mange Ting kom J da ikke frem med, som J aldrig vilde have sagt i en oplyst Stue, under saakaldte normale forhold. Og hvor var jeres Kamp da ikke fri for den Bitterhed, som ellers saa tit folger den Slags Stridigheder, — og det netop, fordi J var saa ærlige!

Jeg behøver kun at pege paa alle disse Minder, og jeg behøver kun at pege paa den Mylr af Disputationer om Dagens og Tidens Spørgsmaal, den gamle Lind har fremlokket i Tidernes Lob; thi hvad der bevæger det danske Folks Sind og Tanker, bevæger ogsaa Regensianernes — og det ikke mindst og ikke sidst. Vi er Danske og vi mene, at intet Danskt er os fremmed. — Det er dog ikke selve Disputationerne, der er det betegnende, for de harde ogsaa Disputationer for. Det adskillende for de to Perioder, jeg vil kalde den antetilianske og den postilianske, er Ordene Trang og Frihed. Trang over for Ungdommen fører ofte til Resultatet „Pinds Gris“. De Herrer kender Historien. (Nej, nej.) Jo, Hr. Pind vilde have sin Gris ud og halede den

i Ørene hen i Doren; da gjorde Grisen saa hæftig Modstand, at Ørene gif af. Saa vilde Pind have sin Gris ind og halede i Halen; men nu vilde Grisen just ud, og Halen gif af — og der stod baade Hr. Pind og Grisen som to ulykkelige Mennesker! Og læg Mærke til det: det var slet ikke, fordi Grisen i og for sig havde noget imod at gaa igænmem Døren — det var ikke det, der voldte Ulykken. — Det poststilianske bærer derimod Präget af at være fremkaldt af den fri, glade, hyggelige Stemning, som just Linden sætter os i. —

Man vil sige: Dette er noget, der ligger i hele „Tiden“. Nu vel, men saa staar Linden just som det første Udslag af Tidernes Skiften og beholder ligefuldst sin Betydning ubeskaaren. Om et Led i en Alarsagskæde er nok saa betinget af de foregaaende, betinger det derfor ikke mindre de følgende. Det er det samme Svar, som formentlig maa gives paa det bekendte Spørgsmaal om det er Heroerne, der bærer Tiden, eller det er Tiden, der bærer Heroerne. — Nætop fordi Du er en Hero, som passer saa godt ind i din Tid, er Du os saa dyrebar og undværlig, at det at lage dig bort fra Gaarden her vilde være det samme som at skære Hjertet ud af Brystet paa et Menneske. — Da man for nogen Tid siden rejste Spørgsmaalet om at flytte Regensen, — hvorfor følte vi os da umiddelbart frastødte af den Tanke? Mon fordi vi hellere vil bo i gamle, mørke Huler end i ny og lyse Værelser? Nej, det var ene og alene din Skyld, Du gamle Træ, som gjør

denne Gaard til de lykkeliges Ø her midt i Handelens og
Industriens bølgende Havn! — Og derfor mindes vi dig
altid med Kærlighed, selv naar det er længe, siden vi sad
ved dine fodder som Disciplene ved Lærerens — ja, for
Du minder mig altid om en Lærer, som stadig modtager
nye Kuld, og saa, naar han har faaet dem kær, sender han
dem bort igen. Men Du skal ikke være bange: ikke en
eneste af dine gamle Elever glemmer dig, og vi husker vel
ogsaa noget af din Lære; for Du lærer os mange Ting, —
Du lærer os — ene som Du staar — at Malet er at
blive en enestaaende Mand; men paa samme Tid lærer
din mægtige Krone os, at først alle de mange Tusender af
smaa Blade tilsammen danner det ene store Tag. — Dine
Grene lærer os, at vi maa gaa til forskellige Sider, hver
sin naturlige Vej, men at, selv om vi bøffer hinanden ganske
artig i Blæsten, saa sidder vi dog alle paa den samme
Stamme og drager Næring af den fælles Rod. — Og Du
lærer os meget, meget andet, som jeg ikke her kan nævne
— og heller ikke behøver at nævne. Og vi takker Dig for
det altsammen; men først og fremmest takker vi Dig for
din Læremethode, der har naaet Idealet for al Pædagogik:
Du løkker og falder det frem i os, ret som om det kom af
sig selv. Vi takker Dig for alt det, Du har løkket frem i
de talrige Kuld, som har forladt Dig i det forlebne Aar-
hundrede, idet vi stolt peger paa de store Navne, som
findes deriblandt, og som naar op blandt Nationens største
og bedste. Og vi ønsker dig — først og fremmest, at Du

maa staa rank og ung, Dig selv lig, i lange kommende Tider; men vi ønsker Dig ogsaa — det bedste, man kan ønske en Lærer, — at de kommende Slægter maa være gode og værdige Disciple — Dig værdige, deres forgængere værdige og mere til, — at det maa lykkes Dig at løkke noget rigtig godt og stort frem i dem, at alt det, Du faar at høre i de kommende Tider, maa være glædeligt, smukt og edelt. Vi ønsker dette for din Skyld og for vor gamle Gaards Skyld, men ogsaa for hele vort Folks Skyld. Længe leve Regensens Kongelind!

Efter Talen sang man Christian Winthers: Sang til Træet, hvortil Originalmanuskriptet var stækket Regensen i Dagens Anledning af Hr. Particulier LevinSEN.

Til Træet.¹⁾

Ø, Lindetræ! med ranke Krop,
Med kongelige Krone, —
Du skal os ved din grønne Top
Med Skovens Savn forson!
Kor: Drasderalla, ralderalla, la la la!

¹⁾ Blev sjunget som „Jeg binder Dig en Jomfrukrans“ af Jægerbruden (Weber).

Du har nu set saa mange Slegt
 Omkring din Stamme vandre, —
 Ej mægted' Aldrens tunge Vægt
 Din Ungdom at forandre.

Lær os at gømme, — hvis Du kan,
 Som Du, et frejdigt Hjerte, —
 Da kan vi vandre vidt om Land,
 Og le ad Savn og Smerte.

Lad Verden kun gaa op og ned,
 Lad Skebneris Strømme bruse! —
 Her i dit Læ er lystig Fred
 Og trofast Sind tilhuse.

Du breder grøn din Vinge ud
 Hvert foraar og hver Sommer; —
 Vor Stamme først faar nye Skud,
 Naar Efterhøsten kommer.

Fidel er Du, som alle vi,
 Regensen er vor Moder, —
 Dit Sind er sundt, din Tanke fri,
 Og hver Student din Broder.

Taus og forsiktig stod Du smukt
 Med grønne Fjer i Hatten, —
 Naar tidt Studenter gif i Bugt
 Hver til sin Gang om Natten.

Dit Øjelaag Du tidt opslug
 I Morgenlampens Lue, —
 Og gav Studenten ved sin Bog
 En Hilsen i hans Stue.

Og hørte Du et Percat
 For mangen kras filister, —
 Da har Du fyren ærligt sat
 I sorte Bogs Register.

Men blev en øgte Musafon
 Et Jubelhurra givet, —
 Da rysted Du din Fane grøn,
 Og Hjertet slog i Livet.

Og hørte Du et lifligt Kvad
 Til Skønhed og til Druen, —
 Da hæved Du din Pande glad
 Og stolt mod Stjernebueu.

Med Øjet højt mod Himlens Blaa
 Og Foden dybt funderet, —
 Saa høit og dybt som Tauter gaa,
 Vi veed, Du har funderet.

Og derfor Du, trods nogen Mand,
 En Doktor nu skal være, —
 Og Vaaren, naar den gaar i Land,
 Hvert Aar Dig skal freere.

Ej spøges fakultetet om:
 Hvor høj Du vel tør være? —
 Du sender ikke Bud til Rom:
 Hvad Farve Du tør bære?

Thi sort og rødt og violet
 Er Farver, Du foragter, —
 Det frie Gront er nok saa net,
 Naar frit man det betrakter.

Men skal din Stjerne dale brat
 Engang i Tidens Bølge, —
 Skal dog et Hurra nu Godnat
 Dig ræf i Graven følge.

Derpaa bragte Stud. jur. Niels Møller alle Lindens
 Tak ved at oplæse følgende Digt:

Lindens Tak.

Hvad har de gjort ved den store Lind,
 det grønne Træ, den gamle af Dage!
 Fra Top til Tind har de hyllet mig ind
 med vajende Vimpler og flagrende Flage.
 Og brogede Kupler og lysende Krus
 hænger paa alle mine Grene,
 og viftende Euer og flammende Blus —
 hvad mon dette skal mene?

Lys over hele det gamle Hus,
 Lys bag hver eneste Rude,
 og nede i Gaarden Sus og Dus,
 jeg hører saagar Musikanter tude; —
 jeg hører Stemmer, som synger,
 Sangen stiger lettelig svævende
 mod mine Grene, der gynger,
 mod mine Blade i Natwinden bævende.

Der sidder de skarevis bænkede
 og drifker de rædsomste Kvantiteter

— drifffer som de var gale.
 Nu skal de sagtens ogsaa „tale“
 — alle er Talere eller Poeter — — —
 ja se! der rejser sig én — jeg k' tænke det.

Hvem mon den Tale gælder?
 For hvem mon de Stemmer synger?
 Hvorfor har de hentet Vindruesaften
 maservis op af den dybe Kælder?
 Hvorfor er de kommen herhen i Aften
 i store Skarer, i tætte Klynger?

Jeg bojer mit Hoved og lytter lidt vrippen,
 thi Vaaren har været en af de svale,
 Sølen gjorde min lidet Gavn,
 og Vinden rev mig i Toppetippen —
 Jeg lytter og hører mit eget Navn
 priset og lovet i Sang og Tale
 baaret imod mig af mange Stemmer.

Hvad spørger jeg nu om de svundne Savn? —
 Se, mine Sønner ej Linden glemmer,
 de er de gamle, prægtige Ka'le
 og søger sig Ey i min lysgronne Favn.

Kjære Børn! — I mig næsten beskæmmer; —
 jeg harde saa sandt saa smaaat bilst mig ind,
 at I havde glemt jeres gamle Lind
 og ej vilde stådse den mindste Smile,
 endskjønt, som I ved, jeg i hundrede Aar
 har flygget over jer hele Gaard
 og været til Pryd for den gamle Bule.

Og nu flokkes I om mig, gamle og unge,
 fra mange Steder, i mange Stillinger —
 ffjønt det maaſke kostet jer mange Skillinger,
 kom I dog sammen mit Lov at fjuſe. —
 Her flokkes I om mig, unge og gamle —
 Dunhaarshager og ſkaldede Pander;
 tænke sig: jeg har funnet jer samle
 under mit ſvajende Blad-Banner!

Jeg nægter ikke, bag Bark og Blad
 mit Hjerte ſig føler en Smile vigtigt; —
 men naar jeg nu ſer ſaa mange glade
 Mennesker viſe mig ſaadan Ære,
 ſaa tor jeg vel nok lidt storagtig være —
 Ikke ſandt? Er det ikke rigtigt?

Jeg hilſer jer, alle I gamle Svende,
 velkommen under den grønne Lind!
 Hvor har I været ſaa længe henne? —
 Kunde I etter hitte herind?

Jeg ſer jer — knap nok jeg kan jer kende.
 Du, ſom før var ſaa fyldig og trind,
 jeg ſynes, du ſtrumper hetenklig ind;
 du, ſom før var ſaa rank ſom et Spir,
 dannet nu en betydelig Vinkel,
 og gudbevares! hvor tyf du blir,
 du, der en Gang var ſaa tynd og spinkel!

Velkommen, I gamle! Ald flyngede Veje
 fra ſidſt vi ſkiltes er I vel vandred,
 Tiden og Livet jer Stand forandred,
 fjærned jer vidt i Sind og i Eje.

Nogle slog Bo i Syd eller Nord,
andre farted til Øst eller Vest;
én i Jylland blev Landsbypræst,
en anden blev Løge, — ja Gud ved hvor!

I skiltes, glemte maaſke hverandre,
blev maaſke ogsaa bitre Fjender, —
saare følsomt sig Verden vender,
og Livet kan mangen en Mand forandre.

Dog drog I end vidt fra hverandres Vej
og glemte hverandre siden, —
et følles Minde I glemte ej,
et enende Lyspunkt trodsede Tiden;
hvad end i de spindende, stjælende Aar
af følles Fortid der gif jer af Minde,
I glemte aldrig den gamle Gaard,
I mindedes altid de fusende Linde!

Jeg ved det — det gor mine Tanke trygge —
hver, som har hørt min venlige Stemme,
hver, som har siddet under mit Træ,
under min kælige, kærlige Skygge, —
lad ham slaa Rod, om han vil i Cathay,
aldrig den gamle Lind vil han glemme,
altid for den vil han heje sit Knæ!

Velkommen, gamle — under mit Løv!
Glem for i Nat, hvad Veje I gif,
glem for en Stund jent Livsværks Vaner,
ryst af Sandalen Rejsernes Støv,
send mig et kærligt Genkendelsesblif —

i Nat er enhver Kun Regenfianer!
 Højt overbord de skilende Timer,
 væk for en Stund med din Rang og din Stand!
 Nu er du Klokkerens haandgangne Mand
 og har at lystre, naar Klokkensimer.

Nu er du givet min Magt i Vold;
 ser du de foglende, vistende Grene?
 Ved du, at jeg er en farlig Trold!
 Ved du, hvordan du i Verden er vendt?
 Blot jeg et eneste Ord har sagt,
 — et eneste Ord alene —
 Givagt! —
 da er du efter en ung Student.

Mine unge Sønner, I brave Gutter!
 jeg hilsner jer under mit bølgende Tag!
 Tak for I Kreds om den gamle flutter
 og festlig fejrer min Højtidsdag!

Vi kender hinanden — det hele Døgn
 søger I under min Krone Læ; —
 jeg ser jer ved Helg, som jeg ser jer ved Søgn
 slokkevis rundt om det gamle Træ.

Tid under Nathimlens Blaa,
 naar Maanens Guldbue spændtes i Skyen,
 så jeg jer komme med Larm fra Byen
 og føre Bugter langs Fliserne flaa.
 Da fyldte I Luften med Latter og Sang,
 Gaarden gav Gjenlyd fra alle Kanter,
 dansende rundt om min Stamme I sprang
 til Rødsel for alle Kvarterets Tanter.

En anden vilde maaſſe i Skæf
ha' ryſtet ſit Hoved og ſtampet med Fod
og tro't, der var Fare paa Færde
for jeres unge Blod, —
ſligt lod jeg Fløgelig være;
jeg lod jer lyftelig larme væk. —
Jeg vēd, at Vinen ſkål gøre,
førend den bliver god.

Oſte jeg ſaa' jer i Aftenſtunden
ſamles om mig med Dampen oppe,
ivrig J taled hinanden i Munden,
ingen dødelig kunde jer ſtoppe.

Allt, hvad der er mellem Himmel og Jord,
alt, hvad der Menneskeſindet bevæger,
tolkedes over det lange Bord,
blev kritisert ved Bolle og Bæger.
Ej blev noget for helligt holdt,
ej blev der ſparet en eneſte Smule; —
hele den voedige Verdenskugle
tumled J let ſom en Gummibold.

Jeg ſtaar og ſer paa jer travle Færden
og nikker venlig, thi jeg forſtaar den;
jeg er gammel og kjender Verden, —
i det mindſte Verden her paa Gaarden.

Jeg ſaa' i mit lange, erfarne Liv
den ene Slægt paa den anden folge,
de vandred forbi mig ſom Bølge paa Bølge
i kæmpende Kaadhed, i lattermild Kiv.

Som Bladenes Æt paa de lovrige Kviste,
der fødes i Vaaren, i Vinteren falde,
er Menneskens Børn, de første, de sidste, —
de kommer, de svinder, og ens er de alle.

Higende fremad Slægterne gaa
søgende Alandens dyrefrie Skatte;
hver eneste mener dem alt at fatte, —
ingen endnu saa jeg Maalset naa.

Nu vel! Dog ikke forgæves J vanker,
blot J søger med ærligt Sind,
blot jert Bryst for det Sande banker,
da er fornøjet den gamle Lind.

Da sørker den ømt sine Blades Hær
og hvisker med tusinde Tunger
venlig og moderlig mild til enhver:
Kom i min Favn, J velsignede Unger!

Niels Møller.

Man sang saa gamle Professor Nyerups Sang til
Fædrenes Minde.

Mel.: Jeg priser ej Størmand, thi der er jo nok.

Nu lader os fejre paa Fædrenes Vis
Ved Glasset de Hengangnes Minde;
Lad Sangen nu tone til Provsternes Pris,
Som hint Alrhundred herinde!

I Lærdoms Aimaler omistraales af Glands
Gunneri og Nannestads Navne,
Blandt dem, som for Isis og Grublen har Sands,
De aldrig Lovtalere savne.

End skues i Rækken to Navne at staa,
Hvis Hæder vor Sang skal udbrede:
En Holm og en Hvid, som rettelig maa
Studentervenne hedde.

Hin Gaarden udvided, og denne til Pryd
Det Lindetræ planted herinde;¹⁾
Derfor med en Blanding af Vemod og Fryd
Vi hædre de Henfarnes Minde!

1) Paa en vinduesrude i et af Regensprovstens Værelser læses: D. 12. Mai 1785 ja
piantare un arbore nel mezzo della cortina. A. C. Hviid.

Hvorpaa Regensprovsten, Professor Ussing, talte
saaledes:

Nine Herrer. Jeg vilde ønske, jeg kunde tegne Dem et Billede af den Mand, som plantede dette Træ, men vi kende ikke meget til ham. Han døde ung og har ikke efterladt sig noget stort Navn i Videnskaben; vi kende ham væsentlig fra den Dagbog, han har udgivet over en Rejse i Tyskland 1777—78. Vi se ham der som en livlig og forstandig Jagttager, en brav og elskværdig Mand med en sund Kritik og et jævnt Lune. Han skriver saaledes om Göttingen: Her ere og nogle af de saa kaldte Genie-Mænd, der have disse besynderlige Meninger, at Selvmord er tilladt for den, der bliver førelsket i en anden Mands øgte Kone, hvis Moralitet gør ham rent haablos; at de grundige Studeringer ere Pedanteri og til ingen Nytte; at man frit kan rode og kifte i alle de Papiser, man finder paa andres Borde; at det ypperligste og herligste i Klopstocks Mesias er det, som ikke kan oplöses paa forstaelig Prosa; at Patriotisme er Daarlighed og Komplimenter Raserie, men Stovler og Landsmænd det største Gode paa Jorden. Ja De maa ikke tro, mine Herrer, at han ikke skjønnede paa to saa gode Ting som Stovler og Landsmænd. Alt han ikke hørte til dem, der ligge i Sengen hele Dagen eller i alt Fald paa Sofaen i Tosler, men at han brugte sine Stovler ganske ordentlig, derom vidner hans Dagbog; men han syntes ikke, at de tyske Burschers lange Reußen var det

vigtigste ved en Student. Og naar han i samme Øjeblik nævner Ordet „Landsmænd“, da er ogsaa dette et Udfald imod den bornerete „Germanenthum“, som foragtede Alt hvad der ikke var tysk, og som en Menniskealder senere skulde udvikle det tyske Turnvæsen, og i Løbet af et Aar-hundrede under dygtige Systematikeres Hænder skulde lade Naboerne føle Ornenes rovgjerrige Kloer. Hviid var saa varm en Fædrelandsven som Nogen; derom vidner den Heftighed, hvormed han forsvarer Danmark og Alt hvad der er dansk, saasnart det bliver angrebet; men han sogte Kundskab og Dannelsse, og derfor lo han ad dem, der vilde besmykke deres Ladhed med at gjemme sig bag Landsmandsskabets Stengjérde. Han drog ud med Sans for Skønhed og kom tilbage med denne Sans end mere udviklet, og da han vilde plante et Træ her i Gaarden, valgte han det skønneste, han kunde finde, Linden med den store, regelmæssige Krone, med det fine, bløde Lov og med de Blomster, hvis Duft minder om Orangens. Lindens Plantning er en af de Foranstaltninger, der efterhaanden omskabte Regensen, og forvandlede Regensianerne fra Ligbærere og Svirebrodre til dannede Mennesker og Foster-sommer, som Universitetet kan have Ære af. Derfor Ære være Provst Hviid og hans Minde leve længe!

Til Hwiids Minde sang man følgende latinste Kvad,
forfattet af Montanus (C. Bjerre).

Ad

Patrem Tiliæ,

A. C. H W I I D ,
virum optimum maximum.

(In Latina fratristica).

Mel.: Enjom og mørk.

Erat præpositus Regentialis
nomine Hwiid,
qvem, quum regnaret vir ut liberalis,
laudabo ob id,
et qvia, villa habente non Regali
latera umbrosa, tunc is usus est
cura radicali¹⁾, —
qvæ adhuc prodest; —

Sub tilia ut ut rustici²⁾ loqventes
sedeamus
pipas in ore, folia tenentes
in manibus —
omnia qvæ adhuc valde nos amamus
fide bona facientes ea, nam
omnia appellamus
scientiam³⁾.

¹⁾ forsynet med Rødder.

²⁾ Gaardmænd.

³⁾ Hwiidenslab.

Umbra ut alumnis illa providisti,
 omnes, o Hwiid,
 præpositos in umbra posuisti,
 et propter id,
 qvanti nec umbram (poculi) timemus,
 omne per tempus subter tilia
 cara te tenemus
 memoria.

Montanus.

Saa kom dernæst:

Til Prosten.

M.E.: Vi sidde sammen o. s. v.

At kommandere en enig Hær,
 Som strax paa Vinket staar paa Pinde,
 Dertil kan bruges omtrent Enhver;
 Men hvis Du derimod vil finde
 En Mand, der Styr kan holde paa en Hær,
 Som saadan rigtig dygtig oplagt er
 Til Klammeri
 Og Mytteri, —
 Da søger en „Kommander“ som vores.

Man siger om os, vi har ej faa
 Af disse stemme, stemme Synder;
 Men vil man deri se Tegnet paa,
 At Verdens Undergang begynder,

Jeg siger bare: kom da selv herind
 Og se vor Enighed om Gaard og Lind —
 Og dette til:
 Spørg, om De vil,
 Hvad Mening vi vel har om Proosten.

Det bliver ét fun, det Svar De faar
 Fra hver især i hele Landen;
 Thi han har Kærlighed til vor Gaard
 Som sikkert ikke nogen anden.
 Og det er ikke bare Hjernespind,
 Naar jeg Dem siger: var ej vores Lind
 I fordums Tid
 Plantet af Hviid, —
 Var dette blevet gjort af Ussing.

Thi — er det Sorg, er det Munterhed,
 Der fylder disse rode Ronner —
 Med Raad og Daad altid godt han ved
 At hjælpe sine Plejesønner;
 Derfor han skal i Krans med Gaard og Lind
 I ker Erindring leve i vort Sind, —
 Medens vi nu
 Med Tak i Hu
 Vil raabe: længe leve Proosten!

Montanus.

hvorefter Stud. theol. Axel Bülow talte for den nuværende
 Provst:

*Όντος ἀγαθὸν πολυκοινωνίην, εἰς νοίγαρος ἔστω, τενήτε πορε
forfaedre, da de i deres Visdom indrettede det saa, at Regensens unge Sønner ikke fik Lov til at skalte og valte efter eget Tykke, men Kommandoen over Arsenalet blev overdragen til en besindig og erfaren Mand. Tidernes Omstiftelser have selvfolgelig ændret adskilligt i Regensprovstens Stilling. Gamle Dokumenter fortælle, at det i længst forsvundne Dage var hans Pligt at drage Omsorg for, at Allumerne hver Lørdag Aften bleve grundig hørte i deres Lektier, paa det man kunde forvisse sig om deres Flid og Fremgang. Lykkeligvis er denne Skif affkaffet, den passer ikke for vore frie Tider. — Men idet Tojlerne ere blevne slappede, er Regensprovstens Stilling ingenlunde blevne lettere; thi der foreligger nu en dobbelt Opgave for ham: dels at opretholde Lov og Orden paa Gaarden, dels at drage Omsorg for, at dette sker paa en saadan Maade, at der ikke lægges en Hæmko paa Regensianernes frie Udvikling til alt, hvad der er godt, sandt og ødelt.*

Naar vi nu ved denne Mindefest ville tomme et Bæger til Ære for Dem, kjære Professor Ussing, saa beder jeg Dem i mine Kammeraters Navn om ikke at betragte det som en af disse officielle Skader, der nu engang høre sig til ved højtidelige Lejligheder, og ved hvilke der ofte kun føles saa lidt, — men meget mere som en

Anerkjendelse, som 100 „levende“ unge Venner og adskillige
 „afdøde“ — men af Glemmels Grav i Aften opstandne
 Regensianere føle inderlig Trang til at bringe Dem, fordi
 De paa en saa smuk Maade har forstaet at løse Deres
 Opgabe over for os. De ved med Bestemthed og Efter-
 tryk at sige os, hvor Skabet — og Sengen — skal staa,
 og vi agte Dem derfor; men lige saa sikkert er det, at
 Deres Hævdelse af Retfærdigheden dog altid bunder i
 Kjærlighed til os unge. Vi føle det saa godt, hver Gang
 vi tale med Dem; et Blik fra Deres milde, venlige Øjne
 er nok til at fortælle os, at vi i Dem have en faderlig
 Ven; Deres Deltagelse og Velvilje ved alle festlige Lejligh-
 heder her inde paa Gaarden stadtæster det. Naar vi der-
 for i vor Udlændighed langt borte fra Forældre og
 Søskende, fra Hjem — og for Islændernes Vedkommende
 ogsaa fra Fædreland — have det saa hjemligt og hygge-
 ligt her inde, da tilkommer Takkens derfor først og frem-
 mest Dem, Hr. Professor. — Men Deres Hjærte favner
 videre end til Regensens nævne Grænser; De viste det paa
 en saa smuk Maade i Fjor, da De her under den gamle
 Lind talte til de sønderjyske Piger; der var Id i Deres
 Ord; der var Djærvhed i Deres Tale. Tak for hvad
 De den Gang sagde om gamle Dannebrog — i dets ægte
 usorfalskede Stikkelse med det hvide Kors i den røde
 Bund. Vi ville ikke glemme Dem det, men love ærligt at
 folge det Banner, som De og mange andre brave Danne-
 mænd have holdt højt i Ære, at det maa blive vitterligt

for alle, at Regensens Sønner ogsaa ville være Danmarks
Sønner.

Og dermed en Skaal for Regensprovst Uesfing.
Han leve!

Efter Talen sang man under stort Bifald neden-
staende Sang til de Gamle.

Til de „Gamle“.

(Endepassiar.)

Mel.: Paa Herregården er nu saa tyist.

En evig Snak under Lind der gaar,
Gik der uständelig hundred Aar —
Efter hver Tids Katekisme.
Vel Lyset vegled, men Prismen ej,
Ungdommen viste bestandig Vej,
Hvad saa der staar foran „—isme“.

Se, I har siddet her forend vi,
Siddet, til Dagen var længst forbi,
Siddet, til Morgen'en gryed,
Og talt om alt, hvad er til paa Jord,
Dybest Alvor og Glædesord, —
Intet jer Tale har skyet.

Og J. har siddet, som vi nu gor,
 Snakket om mer, end man ellers tor; —
 Ordet her aldrig besskares.
 Hvis jer Parleren tit blev omtrent
 Som udi Frankerigs Parlament, —
 Saa er skam vores som jeres.

Og snakket har J. om Pengetrang:
 Uh ha, hvor herligt, om dog en Gang
 „Gagen“ den blev noget større.
 Af ja, Hr. Provst, det er daarlig fat,
 Knap er der gaaet en Dag — og en Nat,
 For vi er „færdig med „fyrre““).

Men saa — maaſke faldt der lidt fra Sky'n,
 Mulig en Onkel J. traf i By'n —
 Posito: bare jeg „ſætter“.
 Mulig J. troſted jer her i Gaard'n,
 Kifſed med Damer paa Rundetaarn --
 Posito: bare jeg gætter.

Og J. har holdet her før som vi,
 Taler og Skaaler blev ej forbi,
 For J. ei mer kunde huse.
 Og J. har ogsaa, hvis det var „ſtort“,
 Tit først bedrevet, hvad jeg har gjort:
 Siddet og klemt jeres Muſe.

Men se, nu sidder J. her igen,
 Snakker som Alvors- og Gammensmænd,

Om, hvad Jer Hjæret indgiver.
 Og Jer vil saadan jeg have roft:
 I bliver ligesom gammel Øst
 Bedre, jo ældre I bliver.

Hav Tak, at Minderne drev Jer ind
 At gratulere vor gamle Lind,
 Om end selv „gamle“ I blevé —
 Og visse, at — som vi alle bor —
 Elsker I Linden, indtil I dør;
 Derfor I længe skal leve!

Montanus.

Cand. phil. Viggo Bierring:

Mine Herrer! I disse Dage, hvor Ungt og Gammelt
 tidt har saa trægt ved at folges ad, hvor de Veje, der i
 de Gamles første Vandreaar syntes dem friske og løkkende,
 nu maa ske for os Unge ser støvede og lidet indbydende ud
 — i disse Dage har det lune, stille Ord, den hyggelige,
 gemytlige Passiar ondt ved at trænge igjemmem, og kun
 de vilde Skrig, de udfordrende Raab høres fra den ene
 Flok over til den anden.

Vi Unge ere ikke bange for Kampen, og vi se med
 Haab dens Udgang imøde, men der kommer dog en for-
 underlig, dulmende fred over os, naar de underlig flyn-

gede, længe skilte Veje engang imellem skære hinanden paa et fredeligt, minderigt, af Gamle som af Unge elsket Sted, hvor Kampraabene skurre i Alles Øren, men hvor netop de lune, stille Ord, den hyggelige, gemytlige Passiar i Alrhundreder har haft et sikkert Hjemsted.

Gaa ind ad den første Port i Kanikkestræde paa højre Haand fra Kjøbmagergade.

Er Du træt af Dagens Larm og af Nuets Krav, saa prov den lille Vandring.

Inde i Gaarden under det store Træ sidder der sagtens nogle unge fyre med blanke Næseflemmer, lange Piber og fedtede, stundom lasede Kaftaner — dog gaa Du dirstigt ind; de gjør saavist knap engang en Kat Fortræd.

Kender de ikke deres Gjæst, blinker de kun til hinanden: „Aa, det er vist en gammel Regensianer“; de ved saa godt, at mangen en Præst, Dommer og anden bøsat Borger ikke godt kan gaa Porten dør forbi.

Maa ske har den Gamle en Son liggende paa Gaarden, eller ogsaa skal han vise Mutter og Pigebornene den Valplads, hvor Fatter var en Allerhelvedeskarl, hvor han maa ske ikke dejede saa lidt Ondt, men hvor dog en stor Sum af hans allerlyseste Minder sluttet inde.

Han peger med Stokken saa paa et, saa paa et andet Vindue. Dør boede den og den og den . . . mange Alsigter, dunede og langskjæggede, sunde og sygelige, glade og sure stiger frem for de duggede Øjne, og i Øret klinger

en halvglemt Melodi, haaret op under Lindenes Kroner af unge, flangfulde, haabfyldte Stemmer.

Saa rykker den Gamle nærmere hen til de unge højrostet diskuterende og disputerende Fyre og begynder forsigtigt en Samtale.

Har han da ikke faaet fat paa en ren Dodbider, faar han snart beredvillig Oplysning om, at Livet i mange Stykker gaar i det samme Spor herinde, at der er det samme Letfind, den samme ungdommelige Löben Storm mod alle Tidens brændende Spørgsmaal.

Spørgsmaaletne er ganske vist ikke de samme, men Methoden er den samme og den store Livserfaring og omfattende Sagkundskab, der dristigt giver sig i Lag med og i Haabet løser alle mellem Himmel og Jord liggende Opgaver.

Og saa er der saameget, den Gamle kan enes med den Unge om. Der er først og fremmest Hostrups Komedier og hans meget nære Paarørendes, Jens Krijstrup's, Poul Ryters, Chr. Winthers og Andres Viser — Kvintessenzen af Regenslivet og det blivende i Regenslivet.

Da vi nu i Aften ser Unge og Gamle blandede i ligeligt Maal herinde, tager vi Unge vore Glas og bringer Gaardens ældre Sønner vor Taf, fordi de har villet være sammen med os om det kjære gamle Træ.

Leve de gamle Regensianere!

Efter følgende Sang:

Før Regensen.

Hvad er Regensen? En gammel Gaard
 Paa Hjørnet af Kannikestræde — den røde,
 Hvor hundrede arme Studenter faar
 Fri Bolig og Brændsel og Hjælp til lidt fode,
 Hvor de studere
 Og promenere
 Og kriti-, politi- og recensere
 :|: Og holde Sold. :|:

Hvad er Regensen? Du grønne Lind,
 Lad ned fra din lørige, dunkle Krone
 Skær Sommeraftens svale vind
 Tilsuse os Svaret, som det maa tone
 fra din Dryade,
 Der skjult bag Blade
 Saa ned paa stiftende Slægter, der sadte
 :|: Omkring din fod. ::

Mens højt Du løfter din Top mod Sky,
 Ombolges din fod af de levende Vandet,
 De Slægter, der mødes og finde sig Ey
 Herinde i Gaarden, de Stromme der blaude
 Ad mange Veje
 I samme Leje
 Den Kraft, der er deres bedste Eje,
 :|: Og ile frem. :|:

Det er Regensen, den friske Strøm,
 Der flyder gjennem de talrige Bure,
 Den Flok, der drømmer sin Ungdomsdrom
 Om Livet bagved de skærmende Mure,
 Der kommer, svinder,
 Som floden runder,
 Gaar ud i Livet med lyse Minder,
 :|: Sin Ungdom tro. :|:

Det er Regensen af Kod og Blod;
 Saa gid da det Hjem, hvor den bor og bygger,
 De gamle Ronner ved Taarnets Fod,
 Hvorover Hgdrasil-Linden skygger,
 Maa længe stande,
 Alt Strømmens Vand
 Maa risle ud til de fjørne Lande
 :|: Regensens Navn. :|:

D—n.

talte Pastor Hostrup for Regensen omtrent saaledes:

Ti har iaften talt og sunget saameget om Træet dér, som om det var det eneste Træ, der havde gjort sig fortjent til Hyldest; men jeg fender dog et andet meget afholdt Træ, som jeg skal fortælle Dem lidt om.

Ovre ved Himmelbjerget, før Silkeborg blev bygget, stod der i de store lidet besøgte Skove ved Landevejen et

stort Træ, der var et almindeligt Bedested og Valfartssted.
— Der hvilede man sig efter den lange, trættende Korsel,
traf Venner og Bekendte, spiste sin Mad og styrkede sig til
Rejsen. — Det Træ sikkelfolkene der paa Egnen førte; de
kaldte det Maren Krokone — Ma' Krokon'.

Da saa Silkeborg skulde bygges og der blev ryddet
op i Skoven, blev Maren Krokone domt sammen med
andre. Det gjorde folk ondt, og de kom og bad, om Træet
maatte faa Lov til at staa.

Da Bonner ikke hjalp, tilbed de at betale Veddets
Værdi, og det vilde sige meget der paa Egnen. Kontanter
var der ikke mange af. Alt gif med Tuskhandel. I mange
Miles Omkreds fandtes der kun én Fendaler seddel, og Alle
vidste, hvem der havde den. Men Skovrideren var en
Mand med Principer. Træet skulde falde, og faldt virke-
lig ogsaa. Da jeg som Præst kom til Silkeborg, visste man
mig Bullen. — Den havde de ikke kunnnet faa Bugt med;
— den kunde ikke bruges til Træsko. Det bruger de nemlig
dér det meste Træ til.

Og som det nu gif Bonderne dér med det Træ, saa-
dan gaar det vel egentlig ogsaa os med Træet her. Det
er ogsaa for os et Bedested paa Vejen, hvor Venner mødes
med Venner, og hvor Slægt afløser Slægt, fornyses som
Lindens Blade hvert foraar fornyses.

Som det gaar med Linden, gaar det ogsaa med Re-
gensfianerne. — Stammen er altid den samme. — Det
Gamle, det, der har været gront Lov gaar over til at

blive bærende Grene. Løvet, det friske Løv, det er de Unge her inde.

I mangt og meget er Livet herinde maaſke endnu det samme, som da jeg laa her; men dengang var der dog mange Ting anderledes haade i og udenfor Regensen.

Dengang var Kjøbenhavn en fæstning, hvor Nøglen hver Aften leveredes til Frederik den Sjette eller senere til Stadens Guvernor.

Regensen var ogsaa en fæstning; — hvor Aften leveredes Nøglen til Provsten Kl. 12.

Vilde man blive længere ude, kunde man hos Provsten bede om Nøglen. Men saa hændte det tidt, at man sad ude i Byen i en Kreds, man nødig vilde s̄fles fra, og saa opdagede man, at Klokk'en var halv tolv. Kan Du dog ikke sidde et Kvarterstid endnu? — Ja, jeg har jo ingen Nøgle, men — lad gaa! Naar Regenfianeren saa kom hjem, fandt han Porten lukket og Vindebrouen trukket op.

Saa maatte han se at slippe ind ad en Løngang, og en saadan fandtes virkelig. — Vægteren i Kannikestræde var en flink og medgorlig Mand, hvorimod han i Krystalgade var aldeles ubestikkelig og utilgængelig.

Ved Vægterens Hjælp prøvede man saa alle Skodderne ud til Kannikestræde. Stod der et aabent, vidste man, at Vinduet bagved kun var lukket paa Klem af Værelsets Beboer, der var ude og havde sikret sig sit Tilbagetog.

Over Vægterens Ryg gif det saa ind ad Vinduet.

Men derfor var man ikke naaet vidt, thi da den paa-

gældende Regensfianer var ude, stod man og samlede i Mørket foran en aflaaset Dør; man maatte slaa sig til Ro paa en Stol eller en Sofa og tidt vente et Par Timers Tid, til Vedkommende kom hjem og jog sin ubudne Gæst paa Døren.

— Jo, Regensen var en Fæstning. Man kunde ikke slippe ind saadan uden videre. Jeg husker, hvordan en Gang, da nogle Studenter, der havde holdt Slagsmaal paa Gaden og derfor fulgtes af Politiet, tog deres Tilslugt til Regensen, — hvordan den daværende Regensprovst Petersen traadte frem i Porten og med udstrakt Arm raabte til Betjentene: her har Politiet ingen Aldgang. — Vi holdt derfor ogsaa af vor Provst Dengang. — Ja, vi havde det omtrent som nu tildags. — Vi holdt ogsaa Dengang den ene Generalforsamling efter den anden om samme Sag og forkastede glatoecl den ene Dag alt, hvad vi havde vedtaget den forrige. Saa var det i 1842, at vi herinde sik i Sinde at aflægge et Besøg hos Lundenserne. Efter nogen Snak frem og tilbage blev det vedtaget, at vi skulle aften, omtrent halvtreds i Tallet, men saa kom der Melding om, at halvandethundrede Studenter derovre fra var paa Vejen til os.

Vi samledes under Linden, og der blev de første Af-taler gjorte om et almindeligt Studentermøde. Siden vandrede vi Arm i Arm med vore Gæster til Skoven. Dengang var vi nemlig mere nøjsomme; vi holdt ikke

Bicycler paa Regensen. — Maaske, fordi de ikke vare opfundne.

Naar vi Gamle, vi „Afdøde“, der i Aften gaar igen som Spøgelser herinde, og som lig Spøgelser — og Adel — blive bedre, jo ældre vi blive, tænke tilbage paa Regensen, saa spøge vore Tanker ikke i de mørke Smaaværelser, hvor vi dog tidt fandt den Glæde, som ogsaa Examenslæsning kan give, og hvor jeg f. Ex. havde den Glæde at skrive Genboerne.

Vi glemme Værelserne, som man glemmer sine gamle Klæder. Nej, det er Gaarden, vi hufse; Gaarden og Linden, som staar for os, naar vi tænke paa Regensen.

Linden er Stammen for hele Regensen; falder Linden, falder ogsaa den gamle Gaard.

Og naar vi med Kærlighed tænker tilbage paa Regensgaarden og Træet her, tænker vi ogsaa paa dem, som paa en dyrebar Del af vort elskede Fædreland, som vi alle uden Undtagelse omfatter med vor varmeste Kærlighed og vil vie vore bedste Kræster; — vi er ikke saa forskellige herhjemme, at vi ikke alle elsker det samme. Og hermed et Leve Regensen!

Talen blev modtaget med stor Jubel og begejstrede Leveraab for Pastor Hostrup:

Klokkeren meddelte, at Gehejmekonferensraad Madvig
vilde tage Afsked med os og udbragte et: Leve Madvig,
der besparedes med jublende Hurraer.

Derpaa oplæste Cand. mag. Joh. Ottosen følgende af
Stud. jur. Hannes Hafstein forfattede Impromptu:

*

I m p r o m p t u .

Saa endelig randt da din festdag op,
og Solen bestraaled din løvrige Top.

Og dine Sømmer begyndte at drifke
Portvin en masse. — Der sparedes ikke. —

Men bedst, som vi paa din Sundhed draf,
saa' vi, at op til Regnvejr det trak.

Det saa' lidt slovt ud for hele Skaren,
hvis der maatte flyttes fra Jubilaren.

Saa styrted det strømmevis ned i din Herlighed; —
en saadan Behandling vi fandt ikke særlig ved.

Du gamle Lind, vi forstod det ikke:
Du maatte jo ogsaa ha' noget at drifke. —

Naar En blir gammel, det gjør jo saa godt
en Gang imellem at faa lidt vaadt.

Og sjønt ej good Templar du er, forsand,
du, certis de causis, har bedst af Vand. —

Se nu har du, Gamle, fyldet dig ørligt,
dit blomstrende Ansigt det glindser saa herligt.

Men faar du for meget, forplumres jo Festen.
Lad os nu, de Unge, sørge for Resten. —

Drif ikke mere Regnvand i Aften:
vi gi'r dig et Skovæt af Druesaften.

Tag nu til Tølle med det, vi har,
du gamle, du tørstige Jubilar.

Hannes Hafstein.

Man sang dernæst:

(Ad numeros noti carminis: Integer vitae scelerisque purus.)

Semper ex cella tenebrosa et arta
ad sodales atque meri lagenas
temporis verni tepida aura blando
flamine cogit,

regiae quoscumque domus alumnos
pallidus claudit paries iuvencos,
ut sono cantus hilaro scyphisque
saepius haustis

cara natali celebretur arbor,
et molestum umbra removentis aestum
et decoro aspectu aciem invantis
prodiga frondis.

nunc viri venere graves senesque,
hic beatae actae memores iuventae,
unice nunc festa dies favente
lingua agitanda,

quae videt centum viridem arborem annos
natam ad astra hac fronde nova eminere,
digna, qua sermone deum canamus
voce Latina.

Janitor.

hvorefter Viceprovst E. Jónsson fik Ordet:

Paa en Dag, hvor Tankerne have en saa retrospektiv Tendens, som vi Alle føler, være det mig tilladt at henvende en Opfordring til alle Tilstedeværende — og da i Særdeleshed til de tilstrækkelig gamle Regengæster — og bede Dem med mig løfte et Bæger for den Mands Minde, som har set mange Generationer spinde fra denne Gaard, som Ingen af os har glemt, som Alle maatte bevare i fjærlig Erindring, den Mand, hvis Navn er knyttet til denne Stiftelse paa en værdig Maade, den Mand, hvis ædle Træk ere bevarede i et Billed oppe paa Læsesstuens Sal, som altid vil være dens rette Pryd. Manden er den afdøde Viceprovst Frederik Fabricius. Hans Sjel var ødel

som Træffene, dens Adel var Retsind og Velbillie. De Retsindiges Minde er Velsignelsen forjættet. Viceprovst Fabricius' Minde længe leve!

Sange og Taler veglede med hinanden. Feststemningen var paa sit Højdepunkt, da man opfordrede kgl. Skuespiller Jerndorff til at synde nogle Romancer.

En Del begav sig derfor op paa Læfestuen til Flygelet, hvor Hr. Jerndorff glædede os ved sit fuldendte foredrag af mange Smaasange, f. Ex.: Hejbergs Gadeviser, Flyv, Fugl, Folkeviser o. a. De, der blev tilbage under Linden, affang Plougs bekjedte Vise:

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Ghvad er Regensen? „Et Arsenal
For fyldte Revolutions-Granater:“
Saa hedder det i Minist'rens Sal
Og blandt de østlige Diplomater.
Nej, her kun Tuningen
Frit renser Lungen,
Thi, sandt nok! Takten vi finde tuningen
I russisk Vals.

Hvad er Regensen? „Et skummelt Bur
For gamle fugle og unge Bjorne:“
Saa smidker froken, og paa sin Tur
Hun blifker sy til det rode Hjorne.
Nej, Herferinde!
Kom, De skal finde,
En fyrig Tilbederslof herinde
For Skonheds fod.

Hvad er Regensen? „Et Lazareth
For Invalider af Folk og Kjoler:“
Saa raaber Skaren, der fjong og net
Paa Vorrefoldet sektionsvis straaler:
Dog — Vandens Lamhed,
Og Tankens Tamhed,
Der enes godt med Mondurens Stramhed,
Er fremmed her.

Hvad er Regensen? — Lyd højt vort Svar!
I Godtfolks Øren det runge efter: —
En frødig Have, der Frugter bar,
Hvis Saft og Kærne gav Danmark Kræfter;
Et herligt Minde,
Mens Sekler rinde,
Om ham, hvis Hæder ej skal forsvinde,
Før Kraft i Nord.

Og hver en Sommer den grønne Lind
Sit sovle Telt over Gaarden spander,
Fra Bogen flygte med lysigt Sind
Til Glædeds Bord de fidele Venner;

Mens Glaset klinger,
 Paa Sangens Vinger
 Sig mod de blinkende Stjerner svinger
 Regensens Pris.

Poul Ryter.

og en Sang for Danmark:

Mel.: Vikingabalk.

Om Kretensernes Folk
 Har de Gamle fortalt,
 At de leved' i indbyrdes Strid,
 Men mod fremmedes Vold
 Var de altid beredt
 Til at glemme al Kiv og al Nid.

Vel Aarhundreder svandt,
 Siden dette blev sagt,
 Men om Striden det gælder endnu,
 At end Tvedragt og Kamp,
 At end Vrede og Had
 Sniger frem sig i Sind og i Hu.

Endnu Mand imod Mand
 Af én Stamme, ét Folk
 Vi os rejse med Splittelsesaand,
 Saa vi glemme det let,
 Hvad der samler os fast
 Med et evigt, ubrødeligt Baand.

Men hvis Fjendernes Magt,
 Hvis Erobreres Blif
 Søger atter til Bytte os ud,
 Da vil ogsaa vi ret
 Paa Kretensermænd
 Glemme alt paa Nødvendigheds Bud.

Lad os kæmpe og slaas
 Med hverandre fun nu —
 Kommer fjenden, da samles vi nok,
 Saa han træffer et folk,
 Som med Enhedens Kraft
 Byder Trods om end lille i flok.

Ej skal Fædrenes Daad,
 Som med flammende Skrift
 De har præntet i Kroniken ind,
 Ej skal Arven, vi fil,
 Gaa til Grunde, men vi
 Ta'er den op med Begejstring i Sind.

I den hidsigste Kamp,
 Og naar Hadet er størfst,
 Kan vi samles om ét alle Mand,
 Det vi fælles dog har
 Som et Enhedens Baand —
 At vi elске vort folk og vort Land.

— Himlen, der om Dagen havde været bredt med regntunge Skyer, straalede nu mørkeblaa og stjærneklar. Lindens Løv, dannede en lysfunklende Skærm over den glade, larmende Skare, Luften var lun og lind, og gennem den stille Nat lød Latter og Raab af forvirrede Stemmer. Det var, som udgik der en Fortryllelse fra den lyse, susende Lind. Rang og Alder var tryllet bort; de gamle betitlede Herrer og de unge Allumer sad som Kammerater hos hinanden i fortrolige Smaaklynger; ingen var Gæst og ingen var Vært, alle følte de sig som unge Sønner af den gamle Lind, der favnede dem moderligt under sin brede Vinge og havde Rum for alle under sit svale Hang. Morgenrøden, der steg frem bag Rundetaarn, fandt endnu mange forsamlede i Regensgaarden; men den stigende Sol jog ved Hanegal de „afdede“ Regensianere bort fra den gamle Gaard, hvor deres Aland havde spøget; og Fotografen, der kom Kl. 4 $\frac{1}{2}$ for at forevige det glade Kompani, traf kun 25 Tapre, der ikke vilde overgive sig, men hvile paa Valen.

Telegrammer til Linden.

Hilsen og Lykønskning til den gamle Lind fra taknemlige Regensianere i Horsens.

Jversen Rektor, H. Müller Overlærer, Chr.

Jørgensen Overlærer, Brinck Cand. theol.

Gamle Regensianere i Randers, der kun i Tankerne kunne være tilstede ved Festen idag, sende den 100aarige Regensianer og dens yngre Kolleger, der er samlede under den, vor bedste Hilsen.

AnderSEN Overlærer, Th. Buhl Overrettsagf.

C. Hansen Distriktsläge, H. Kongsted Adjunkt,

O. V. CasSEN Læge, B. H. Mørch Overlærer,
Fr. Møller Overlærer, Herm. Tetens Overrettsagf.,
H. K. Whitte Prof., Rektor, Zielian Byfogedfuldm.

Gamle Regensianere i Aalborg sende i taknemlig Erindring af betydningsfulde og glade Dage paa Regensen med venlig Deltagelse hjerteligst Hilsen til Træets Fest.

Wulff Prost, Lorenzen Præst, Wulff Præst,

Henningsen, Herskind, Fabritius Adjunkter,
Dahlstrøm Stiftamtmand, Moldrup Redaktør, Møller
Fysikus, Grum Læge, Neumann Herredsfuldmægtig,

Valeur Auditor.

Lykkenster og hilser dig, Jubilar! med Tak for Gæstfrihed under dit Løvtag. Hils Student Bjerre.

Bekker,
Provst.

Tusind jydske Bonder ved det politiske Møde i Houlbjerg sender en Hilsen til Linden i Tilstutning til de Frieredstanker, der blev fostrede i dens Skygge, og i Haabet om, at Danmarks Frihedstræ vil trives som den, og at Kronen altid vil søge sin Næring af Stammen.

C. M. Jensen,
Mødets Ordstyrer.

Den gamle Lind og dens unge Venner en venlig Hilsen fra Borgerforeningen i Slensborg.

Hilsen og Lykonskning fra Slensborg Avis.

Jessen.

fra Alabenraa.

Til Lindens Pris fra sonderjydske Piger
vor Hilsen sendes fulgt af Erindring ssjen.
Skærm dine Sønner, medens stolt du higer
mod Himlens Blaa; — bliv stedse frisk og grøn.

Lindens Skaal i Caernhervin!

Tarvis, 1. Juni.

Holger Drachmann.

En Hilsen fra Ultima Thule.

Stamsund, 1. Juni.

Orbedh.

Lykonskning til Linden fra

Andreas Christian Hwiids
tvende Broderdøtre:

Andrea Bartholia Hwiid Klosterfroken
og Emilie Hwiid Priorinde paa Vemmetofte.

I Mindet om Gjæstfrihed og Venlighed paa Regensen
Lykonskning og Tak.

Jens Buß.

Flere unge Damer i Odense sende en Hilsen og Lyk-
onskning til den gamle Lind i Regensgaarden.

Kjøbenhavn, den 51. Maj 1885.

Hjertelig gjerne ønskede jeg paa festdagen imorgen personlig at have funnet gjæste den kjære gamle Gaard og den hundredaarige Lind, i hvis Skygge jeg har drømt saa mangen Ungdomsdrom og saa ofte blandet min Røst med i en fuldttonende harmonisk Sang. Men allerede i en Aar-række har jeg henligget som Offer for en haablos Sygdom, der har berøvet mig Syn og Hørighed og affsaaret mig fra forbindelse med Omverdenen. I alt Fald i Aanden vil dog Regentsens Historieskriver imorgen være tilstede blandt de mange Unge og Gamle, som have eller have havt deres Hjem bag de røde Mure, og som paa denne Dag ville bringe deres Lykonskning i Anledning af, at Linden har funnet opleve sin Hundredaarsdag. Held og Delsignelse over den gamle Gaard og dens Sønner! Gid der i Lindens Skygge altid maa færdes en dygtig og varmlodig Ungdom, der engang vil være i Stand til at virke til Held og Hæder for vort elskede Fædreland.

Erbødigst

Fr. Reinhardt,
Etatsraad.

Til

Komiteen for festen i Anledning af Regents-Lindens Hundredaarsdag.

Foruden de ovenstaende Lykønskninger fra forskellige,
sig Linden en smuk Gave, et Billede af sig selv, som Male-
ren Hr. Niels Bredal havde tegnet og ledsgaget med et
lille Digt:

Til Fru R. Lind
paa hendes 100-aarige Hædersdag.

Fru Lind! hvor er du rank og prud
trods Hundredaarsdagen,
knap bringer Maj et vaarligt Bud,
saa staar du der og springer ud
og væver dig et Foraarsfrend,
saa lyft og fint i Smagen.

Mon det er alt det Ungdomsmod
hos dine muntre Drenge,
der daglig bruser ved din fod,
som stiger op til Top fra Rod,
som gi'r dig selv det friske Blod?
— som du bevare længe!

Vi alle sammen gærne saa,
du endnu voged, føre —
ja, læg kun mange Alen paa,
men — Rundetaarn skal du la' staar
for det kan du dog ikke naa,
saa det skal du la' være.

Liste over Deltagerne i Lindens Hundredaarsfest.

„Afdøde“ Deltagere.

Bang, N. H., Cand. theol.	Fausbøll, Profesor.
Barnéel, E., Cand. mag.	Fog, L., Cand. theol.
Bech, Stud. philol.	Fjeldgaard, H. R., Kaptajn, Hel-
Bierring, V., Cand. phil.	fingor.
Blume, Cand. med.	Frederiksen, F., Cand. jur.
Boëtius, Cand. mag.	Friis, Cand. med.
Broberg, fh. Adjunkt.	Frenchen, Birkedommer, Fejø.
Brünniche, Profesor.	Galschiøt, Redaktør.
Bærentzen, Chr., Stud. jur.	Gerner, J. T., Læge, Nero.
Cold, Cand. polit.	Goos, C., Profesor.
Cohn, H., Cand. philol.	Granzow, f. C., Cand. jur.
Cohn, M., fh. Regeringslæge i
Østindien.	Hald, C., Cand. jur.
Damm, f. Ulfe, Protokolsfører.	Holstein, H., Stud. jur.
Damm, L., Cand. jur.	Hammershaimb, Cand. phil.
Damkjær, Cand. jur.	Hammershaimb, Provst, Møen.
Desau, Bureauchef.	Hansen, H. T., Overrettsdagfører.
Djørup, Læge.	Hansen, Cand. phil.
Egge, Herredefoged, Nero.	Helsing, V., Stud. polit.
	Helms, Joh., Skolebestyrer.

Honum, Cand. jur.	Mandig Schou, Overlærer, Holbæk.
Høstrup, C., fh. Præst.	Madsen, N. M., Overrettsagf.
Housted, C., Adjunkt.	Momme, J., Præst, Sæbe, Ros-
Hude, K., Cand. philol.	Filde.
Jacoby, Kontorchef.	Møller, C. Cand. jur.
Jesen, Jul., Læge.	Monster, E., Læge, Malling,
Jensen, Sophus, Stud. mag.	Aarhus.
Jensen, J. E., Cand. theol.	Nielsen, F., Provst.
Jerndorff, fgl. Skuespiller.	Nielsen, N., Cand. jur.
Jerichau-Christensen, Cand. polit.	Nygaard-Hansen, Cand. jur.
Jespersen, Ø., Stud. mag.	Olesen, Ø., Cand. theol.
Jónson, E., Viceprovst.	Ottosen, J., Cand. mag.
Jónson, F., Dr. phil.	Pálsson, P., Cand. mag.
Jørgensen, N. C., Overrettsagfører.	Petersen, Præst, Asminderød.
Kaae, H. G., fh. Provst.	Petersen, N., Korpslege, Odense.
Kalkar, Dr. theol. & phil.	Ploug, Dr. phil.
Kofoed, Dr. med.	Proschowitsky, Heinr., Dr. med.
Koch, Provst, Brøndshøj.	Rievers, Cand. jur.
Klaumann, Fr., Býfoged, Store-
heddinge.	Rübesahn, Herredsfoged, Slagelse.
Klingemann, E., Læge.	Nyberg-Hansen, Cand. theol.
Kruuse, Godsforvalter, Lund-
gaard.	Schiott, Præst, Kolding.
Kreß, fr., Cand. jur.	Schoubye, C., Cand. med.
Königsfeldt, Cand. med.	Secher, N. N., Dr. jur.
Lange, V., Dr. med.	Secher, J. Cand. jur.
Lange, Joh., Professor.	Siemsen, Læge.
Lassen, G. N., Kommunelæge.	Siersted, Overlærer, Kolding.
Lüisberg, J., Dr. med.	Skonbo, Præst, Nyborg.
Lorenzen, M., Cand. mag.	Sommer, Cand. jur.
Madvig, J. N., Gehejmekonfe-
rensraad.	Sparrevohn, Læge, Korsør.
	Strandgaard, Dr. med.
	Sveinsøn, J. N., fh. Adjunkt.
	Sylow, Dr. jur.

Sørensen, J. A., Cand. jur.	Varming, C., Stud. theolog.
Thorleifsson, B., Cand. phil.	Vedel, W., Læge.
Trautner, T. M., Fysikus, Odense.	Wichmann, f., Toldinspektør.
Ussing, Professor, Regensprovst.	Wünstedt, Dr. med.
Vahl, J., Underbibliothekar.	Ollgaard, Cand. jur., Ringsted.

Deltagende Regensianere.

AnderSEN, L., jur.	Erlingsson, Th., jur.
Asgeirsson, M., med.	Finsen, N., med.
UlfsoN, A., med.	Finsen, J., mag.
BenediktSEN, E., jur.	Goos, A., jur.
Bisgaard, C., theolog.	Godkesen, N., med.
Bjarnarson, Th., mag.	Gudmundsson, V., mag.
Bjarnarson, P., med.	Guthmann, A., jur.
Bjering, H., theolog.	Hansen, Axel, med.
Bjerre, C., theolog.	Hansen, C. T., med.
Bischoff, V., theolog.	Hansen, S., mag.
Blom, K., med.	Heiberg, H. G., theolog.
Borchsenius, G., theolog.	Herfind, J. R., med.
Briem, S., polit.	Hjörleifsson, E., polt.
Brynjolfsson, G., med.	Hjörleifsson, S., med.
Bülow, A., theolog.	Hvam, C. J., theolog.
Christensen, C. C. S., med.	Hørlyk, P. N., theolog.
Christensen, T. V., mag.	Høy, Kr., theolog.
Christensen, J. C., theolog.	Iversen, Iver, med.
ChristopherSEN, J., theolog.	Jacobsen, J., mag.
Davidsson, O., mag.	Jensen, C. A., theolog.
Dinsen, T. J. f., theolog.	Jensen, Jeppe, theolog.
Eriksen, P., theolog.	Jensen, Dabelsteen, jur.

Jespersen, A., med.	Poulsen, Bjørndahl, jur.
Jónsson, Kl., jur.	Raabauge, J. J., med.
Jungersen, E., jur.	Rambusch, S., med.
Jørgensen, H. G. A., theol.	Rasmussen, K. J., mag.
Kattrup, J., theol.	Rasmussen, M., mag.
Kier, J. M., mag.	Riis, H. K., med.
Kjær, J. A. N., theol.	Rosenberg, A. T., med.
Kjærsgaard, M., med.	Saugmann, C. C., med.
Krancker, O., jur.	Skouenborg, P., jur.
Lange, C. J., med.	Stefansson, Jón, mag.
Larsen, C. P., theol.	Sveinbjörnsson, S., mag.
Larsen, N. A., theol.	Sørensen, N., mag.
Lübbers, A. E. H., med.	Thomsen, Th. jur.
Magnusson, G., med.	Thorkelsson, J., mag.
Mohnsen, R., med.	Thoroddsen, J., polyt.
Mynster, P. G., theol.	Thorsteinsson, B., med.
Møller, A. C., theol.	Tryde, G., med.
Møller Niels, jur.	Ulfing, V., polyt.
Nielsen, P., theol.	Wandall, J. C., med.
Nielsen, V., med.	Wiberg, C. M. N., jur.
Nørregaard, Kr., med.	Wolf, C. P. E., theol.
Pedersen, H., theol.	Øhlenischlæger, V., theol.
Pedersen, O. H., jur.	

